

Las Ratitas

L'illa dels dracs màgics

Estrella Polar

Las Ratitas

L'illa dels dracs màgics

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Las Ratitas 11. La isla de los dragones mágicos*

© del text: Itarte, 2024

© de les il·lustracions: Isabel Lozano, 2024

Col·laboració en el color de les il·lustracions:

Paula Puig i Rita Muñoz

© de la traducció: Edicions 62, S. A., 2024

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2024

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: abril del 2024

ISBN: 978-84-1389-784-4

Dipòsit legal: B. 5.219-2024

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribueixes a mantenir l'ecosistema esmentat viu i en creixement. A Grup 62 agraim que ens ajudis a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreça't a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessites fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pots contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

—Crec que faré una migdiada de campionat —va dir el pare mentre ens aixecàvem per desparar taula—. Tinc els peus adolorits com si me'ls hagués trepitjat un gegant!

—Que exagerat... —va respondre la mare rient.

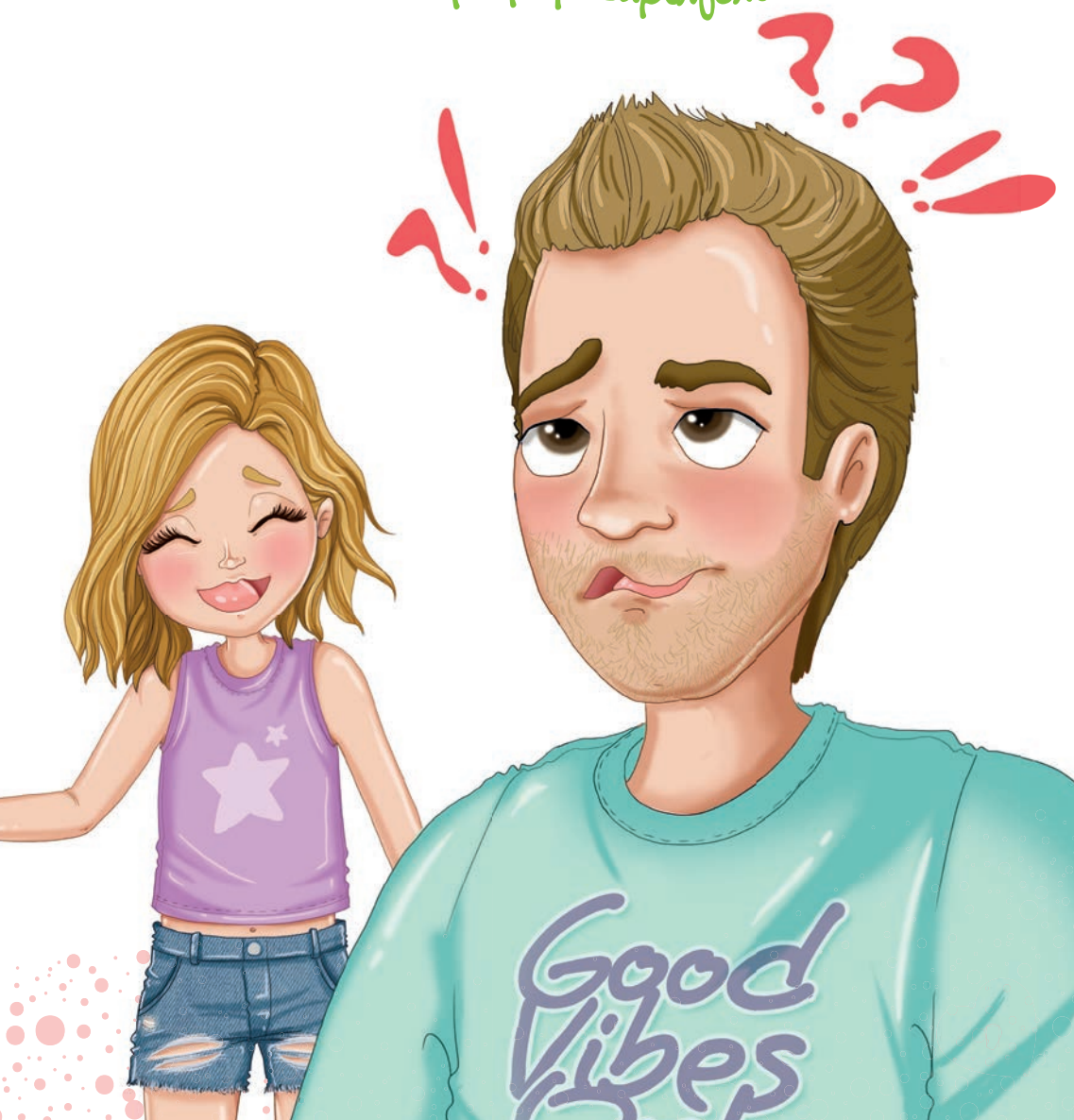
—*Ai, papi*, que fluixet, és impossible que et facin mal els peus després d'una excursioneta tan curta! —va riure la Claudia.

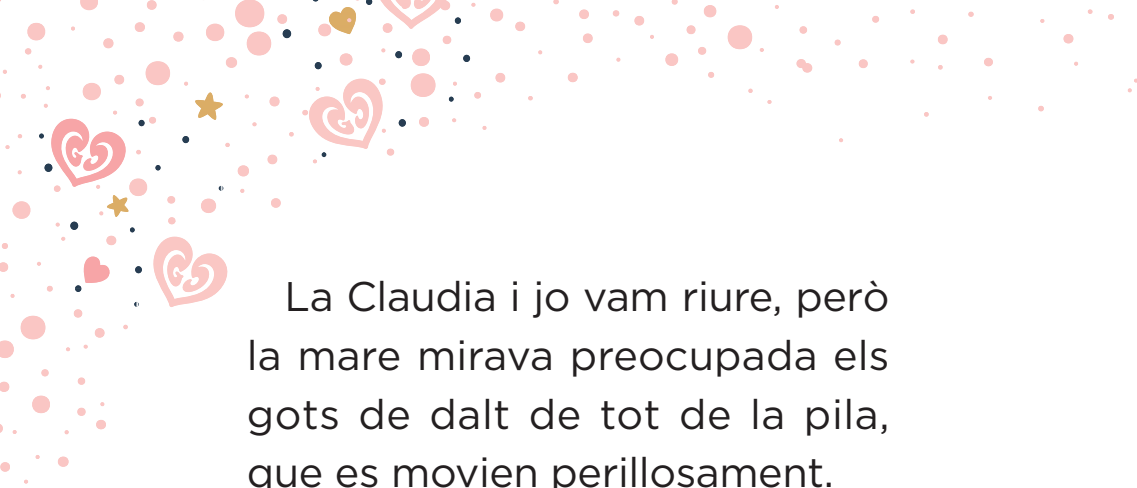
—*Si, aguantes molt poc!*
—vaig afegir jo amb un somriure al veure la cara del pare.

—*Però què diu?* Fluix, jo? Soc el pare més fort de l'univers i us ho demostraré! —va respondre mentre apilava els plats bruts

i col·locava els gots a sobre—.
Mireu! —Va alçar els plats amunt
i avall—. *Superpapi superfort!*

La Claudia i jo vam riure, però la mare mirava preocupada els gots de dalt de tot de la pila, que es movien perillosament.

—A veure si et cauran, estimat
—li va dir al pare.

—*Al superpapi no li cau res!* —va replicar ell fent-nos l'ullet i sense deixar d'aixecar els plats.

— **COMPTE!** —va exclamar la mare, i va agafar un got just a temps—. Lluís, deixa-ho estar, sisplau.

—D'acord, porto això a la cuina i m'estiro una estoneta. Però

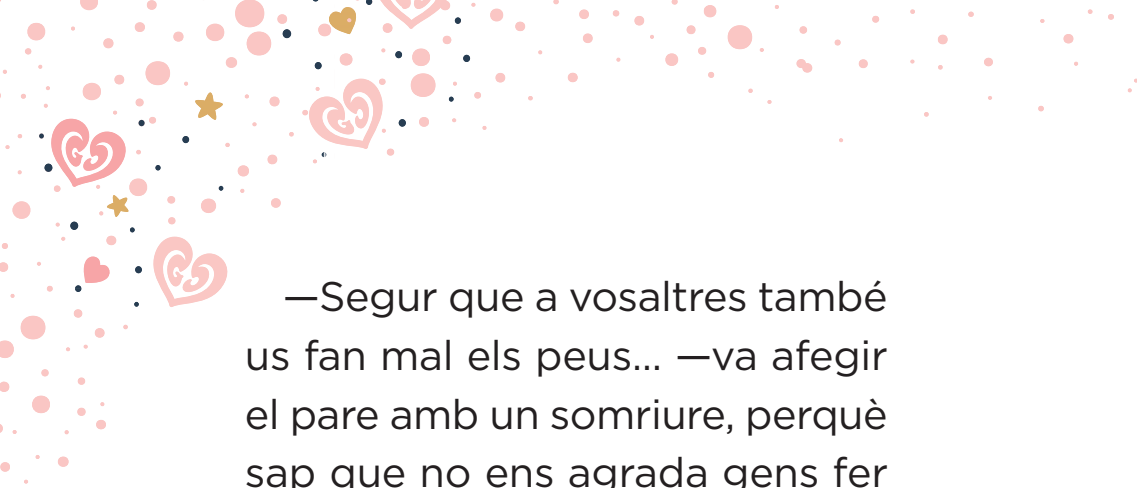

la meva superforça ha quedat demostrada, *eh?*

—Esclar que sí —va respondre la mare, i va plegar les estovalles. Després ens va dir a la Claudia i a mi—: Vosaltres no voleu descansar una estona? La veritat és que hem caminat bastant...

La Claudia i jo vam intercanviar una mirada. *Per res del món volíem descansar!* Quina mania que tenen els grans amb dormir després de dinar..., amb el munt de coses divertides que es poden fer quan estàs *desperta!*

—Segur que a vosaltres també us fan mal els peus... —va afegir el pare amb un somriure, perquè sap que no ens agrada gens fer la migdiada.

—**NOOOO!** —vam cridar totes dues.

—Pensàvem sortir al jardí amb l'Alma —va dir la Claudia—,

*almaa...
almaa...!!!*

a llançar-li la pilota perquè faci exercici.

—I a buscar formes als núvols
—vaig afegir.

—D'acord, però no us estireu al sol, que ara és quan crema més
—ens va advertir la mare.

—*Sí, mami* —vam respondre.

Vam agafar la pilota vermella, vam cridar l'Alma i totes tres vam sortir al jardí.

El sol brillava de valent, el cel era d'un blau increïble i hi havia núvols *blancs i florjios*.

—OH! QUINA SORT, CLAUDIA!

—vaig dir fent visera amb la mà i mirant amunt—. Aquests núvols són els millors per trobar formes.

—Avui és un dia perfecte —va dir ella—. Segur que hi veurem coses *superxules!*

Vam buscar un tros de gespa on els arbres fessin ombra i ens vam estirar boca amunt. L'Alma ens va portar la pilota, i la Claudia l'hi va llançar perquè l'anés a buscar.

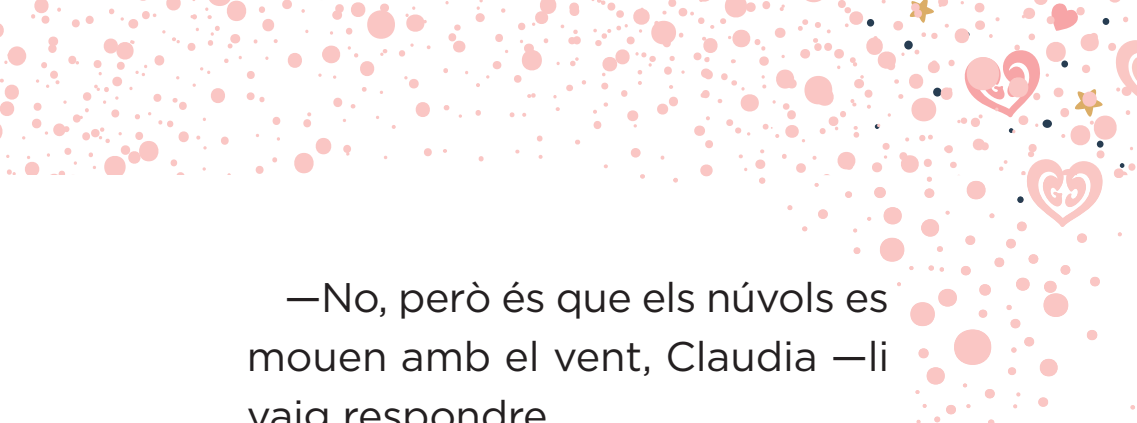

—Mira, *un barret de copa!* —va dir la meva germana assenyalant un núvol.

—És veritat... i allà..., *ho veus?* És Mickey Mouse! —vaig exclamar mentre observava un altre.

— **UAI·LA!** És cert! I allà hi ha una mena de vaixell, o també pot ser un cocodril... —va dir la Claudia—. I això d'aquí què és? Es mou. Gisele, ho has vist?

—No, però és que els núvols es mouen amb el vent, Claudia —li vaig respondre.

Però al cel no es bellugava cap núvol...

—Gisele! —va xisclar la Claudia de sobte—. **UN ALTRE COP!** Mira, ràpid, on era Mickey Mouse!

Vaig mirar cap allà. Mickey Mouse havia perdut una orella i ara semblava un ninot de neu una mica tort, però això no era l'important.

L'important era que, darrere l'única orella que li quedava, hi havia alguna cosa que es movia. I no era el vent. L'objecte brillava, i no era pel sol. Desprenia reflexos *rosats* i *violeta*, i no era l'hora de la posta.

Al cel hi havia un puntet lluminós..., *i venia directament cap a nosaltres!*